

Sygn. akt I ACa 1608/13

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 21 lutego 2014 r.

Sąd Apelacyjny we Wrocławiu – Wydział I Cywilny w składzie:

Przewodniczący:	SSA Ewa Głowacka
Sędziowie:	SSA Adam Jewgraf (spr.) SSO del. Artur Tomanek
Protokolant:	Małgorzata Kurek

po rozpoznaniu w dniu 21 lutego 2014 r. we Wrocławiu na rozprawie

sprawy z powództwa **A. P.**

przeciwko **Wspólnocie Mieszkaniowej (...) w L.**

o uchylenie uchwał

na skutek apelacji obu stron

od wyroku Sądu Okręgowego w Legnicy

z dnia 31 października 2013 r. sygn. akt I C 115/13

1. zmienia zaskarżony wyrok w punkcie I i III w ten sposób, że oddala powództwo w pozostałym zakresie i zasądza od powoda na rzecz strony pozwanej 330 zł tytułem zwrotu kosztów postępowania;

2. oddala apelację powoda;

3. zasądza od powoda na rzecz strony pozwanej 335 zł tytułem zwrotu kosztów postępowania apelacyjnego.

UZASADNIENIE

Powód A. P. wniósł o uchylenie trzech uchwał pozwanej wspólnoty mieszkaniowej:

- uchwały z dnia 28.02.2013 r. w przedmiocie udzielenia absolutorium zarządowi pozwanej wspólnoty mieszkaniowej;
- uchwały nr (...) z dnia 28.02.2013 r.;

- uchwały z dnia 28.02.2013 r. w przedmiocie zmiany porządku obrad, polegającej na wyeliminowaniu z porządku obrad punktu „j”, dotyczącego wyrażenia zgody na rozdział układu zasilania i opomiarowania dostaw ciepła do lokali użytkowych.

Strona pozwana wspólnota mieszkaniowa (...) w L. wniosła o oddalenie powództwa.

Zaskarżonym wyrokiem Sąd Okręgowy w Legnicy uchylił uchwałę Wspólnoty Mieszkaniowej (...) w L. z dnia 28.06.2013 r. w przedmiocie zmiany porządku obrad i usunięcia z niego punktu „j” dotyczącego wyrażenia zgody na rozdział układu zasilania i opomiarowania dostaw czynnika grzewczego do lokali użytkowych (pkt I), oddalił powództwo w pozostałym zakresie (pkt II) oraz zasądził od strony pozwanej na rzecz powoda kwotę 140 zł tytułem zwrotu kosztów postępowania.

Istotne dla rozstrzygnięcia ustalenia faktyczne, poczynione przez Sąd Okręgowy, przedstawiały się następująco.

Powód jest członkiem pozwanej wspólnoty jako właściciel lokali użytkowych; przysługuje mu udział w wysokości 5,1% w nieruchomości wspólnej.

Na mocy porozumienia nr (...) zawartego w dniu 24.11.2005 r. między trzema wspólnotami: (...) (...), i (...) w L. określono sposób podziału i rozliczania kosztów energii cieplnej dostarczanej przez (...) L. na potrzeby centralnego ogrzewania budynku wspólnot. Następnie, wobec odłączenia się wspólnoty (...) od wspólnego ogrzewania, zawarto w dniu 12.06.2012 r. aneks nr (...) do porozumienia, mający na celu ustalenie zasad podziału i rozliczania kosztów dostarczania energii na potrzeby centralnego ogrzewania pozostałych dwóch wspólnot. W dniu 01.01.2013 r. zarządy dwóch wspólnot: (...) i (...) zawarły aneks nr (...) do porozumienia nr (...), weryfikując podział mocy zapotrzebowanej przypadającej na poszczególne wspólnoty oraz precyzując, że rozliczenie wewnątrz wspólnot będzie się odbywało bez dodatkowych współczynników korygujących. Dostawa ciepła do budynku pozwanej wspólnoty odbywa się zgodnie z umową z dnia 23.01.2012 r. zawartą z (...) w L.. Porozumienie nr (...) oraz kolejne aneksy do tego porozumienia od dnia ich podpisania do chwili zebrania w dniu 28.02.2013 roku nie były przez Wspólnotę zatwierdzane w formie uchwał.

W dniu 02.07.2012 r. powód zwrócił się do strony pozwanej o podjęcie uchwały zezwalającej na wyłączenie lokali powoda z sieci ogrzewania wspólnoty. Zarządca pozwanej wspólnoty wezwał powoda do przedstawienia koncepcji budowlanej planowanego przedsięwzięcia. Powód, mimo braku projektu budowlanego, złożył formalny wniosek. Uchwałą wspólnoty, podjętą jesienią 2012 roku, jego wniosek nie został uwzględniony.

Powód zlecił sporządzenie projektu instalacji c.o. w lokalach użytkowych położonych w L., ul (...) i w dniu 30.11.2012 r. przedłożył go zarządcy z wnioskiem o wyrażenie zgody przez wspólnotę na odłączenie lokali powoda od ogrzewania wspólnoty. W dniu 10.01.2013 r. złożył wniosek o umieszczenie w porządku obrad najbliższego zebrania wspólnoty punktu dotyczącego rozpoznania jego wniosku o odłączenie się od ogrzewania wspólnoty. Na zebraniu właścicieli lokali mieszkalnych i użytkowych wspólnoty w dniu 28.02.2013 r. podjęto następujące uchwały: nr (...) o zatwierdzeniu porozumienia zawartego między wspólnotami odnośnie podziału rzeczywistych kosztów związanych z dostawą energii cieplnej oraz o zmianie porządku zebrania wspólnoty i pominięcia punktu „j”, tj. głosowania nad wnioskiem powoda odnośnie odłączenia się od ogrzewania wspólnoty.

Powód uczestniczył tylko w części zebrania, ponieważ po uchwaleniu zmiany porządku obrad opuścił miejsce zebrania. Nie brał udziału w głosowaniu nad zatwierdzeniem podziału kosztów ogrzewania.

Zaskarżoną uchwałą nr (...) zatwierdzono porozumienie zawarte między wspólnotami (...) i (...), które dotyczy podziału rzeczywistych kosztów związanych z dostawą energii cieplnej do lokali mieszkalnych i użytkowych, z mocą obowiązującą na dzień 01.01.2013 r. Nie omówiono zasad wyrażonych w aneksach ani w porozumieniu.

W tak ustalonym stanie faktycznym Sąd Okręgowy uznał, że żądanie pozwu zasługuje na uwzględnienie w części – na podstawie przepisu art. 25 ust. 1 ustawy o własności lokali.

Poza sporem pozostawała okoliczność, że strona pozwana, podejmując decyzję o zmianie porządku obrad i usunięciu z porządku zebrania głosowania nad wnioskiem powoda o jego odłączenie się od ogrzewania, przeprowadziła stosowne głosowanie, lecz nie spisała podjętej w tym zakresie uchwały. Nie budził jednak wątpliwości fakt jej podjęcia, skoro w toku zebrania nie głosowano nad wnioskiem powoda o odłączenie się od ogrzewania Wspólnoty.

Powód wykazał, że ta uchwała jest dla niego krzywdząca. Argumentacja strony pozwanej o niegłosowaniu nad wnioskiem powoda wobec braku zmiany okoliczności, które legły u podstaw wcześniejszej odmowy zgody na odłączenie,

jest nieuprawniona. Powód wykazał, że posiadał dokument prywatny w postaci projektu przebudowy, ale nie dano mu szansy na jego przedstawienie i poddanie tej kwestii pod głosowanie. Pozbawienie powoda możliwości przedstawienia argumentacji i przekonania do koncepcji pozostałych członków wspólnoty było sprzeczne z zasadami prawidłowego zarządzania nieruchomością oraz z interesami powoda jako członka wspólnoty. Z tych przyczyn żądanie powoda w zakresie uchylenia uchwały w przedmiocie zmiany porządku zebrania w dniu 28.02.2013 r. należało uwzględnić jako uzasadnione.

Sąd Okręgowy nie znalazł jednak podstaw do uchylenia uchwały nr (...). Została ona podjęta we właściwy sposób i we właściwym trybie, a jej treść nie budziła wątpliwości. Sposób podjęcia uchwały i uzyskanie wymaganej większości głosów właścicieli lokali spełniają przesłanki określone w przepisie art. 23 cytowanej ustawy o własności lokali. Powód nie udowodnił, że uchwała jest dla niego krzywdząca. Rzeczywistym celem uchwały było dokonanie podziału kosztów energii cieplnej pomiędzy dwiema wspólnotami. W tym zakresie powód tego porozumienia nie kwestionował. Jego zastrzeżenia dotyczyły podziału kosztów wewnątrz pozwanej wspólnoty, tj. podziału na koszty dotyczące lokali mieszkalnych i dotyczące lokali użytkowych. W tej kwestii twierdzenia powoda dotyczące błędnego ustalenia wielkości udziałów w podziale mocy oraz przy podziale kosztów, a w szczególności twierdzenia o tym, że obliczenia te są krzywdzące dla powoda, nie zostały poparte jakimikolwiek dowodami. Wskazywane przez powoda ewentualne błędy arytmetyczne nie zostały poparte rzetelnymi obliczeniami, które pozwoliłyby Sądowi uznać, że inne wyliczenia są uprawnione. Dostarczone przez powoda dowody

w postaci bilansu i analizy średniego zużycia mediów dla właścicieli w okresie pełnego roku 2012, wobec braku punktu odniesienia, nie mogły stanowić dowodu na nieprawidłowość obliczeń. Innych dowodów powód nie wskazał, a zatem – w ocenie Sądu – nie było podstaw do uznania, że zaskarżona uchwała jest dla powoda krzywdząca. Poza twierdzeniami powoda, że podział kosztów jest niesprawiedliwy, nie zaproponował on innego, lepszego sposobu podziału. Wniosek powoda

o odłączenie się od ogrzewania wspólnoty wskazuje, że powód nie chce dalej ponosić kosztów ogrzewania na zasadach określonych w porozumieniu, ale nie przesądza, że porozumienie jest wadliwe i powinno zostać zweryfikowane lub zmienione.

Skoro powód nie wykazał, że zaskarżona uchwała narusza prawidłowe zasady gospodarowania nieruchomością albo, że jej zakres godzi w uznane przez prawo interesy powoda, jego powództwo w omawianym zakresie podlegało oddaleniu.

Od powyższego wyroku apelację wywiodły obie strony.

Powód zaskarżył punkt II wyroku, oddalający powództwo o uchylenie uchwały nr (...) z dnia 28.06.2013 r., domagając się jego zmiany przez uchylenie wskazanej uchwały oraz zasądzenia kosztów procesu, przeprowadzonego przed Sądami obu instancji. Podniósł zarzuty naruszenia przepisów:

- 1) art. 25 ust. 1 ustawy z dnia 24.06.1994 r. o własności lokali przez uznanie, że zaskarżona uchwała nie godzi w interesy powoda;
- 2) art. 22 ust. 2, art. 22 ust. 3 pkt 8 ustawy o własności lokali przez pominięcie, że zaskarżona uchwała, jako dotycząca podziału kosztów zarządu nieruchomością wspólną, winna precyzyjnie wskazywać na zasady i wielkości skutkujące obciążeniem poszczególnych członków wspólnoty kosztami z tytułu korzystania z energii cieplnej;
- 3) art. 233 § 1 k.p.c. przez przekroczenie granic swobodnej oceny dowodów, dokonanej w sposób niewszechstronny i z naruszeniem zasad logicznego rozumowania;
- 4) art. 230 k.p.c. przez pominięcie, że strona pozwana nie zaprzeczyła skutecznie twierdzeniom powoda, ograniczając się do ogólnych i lakonicznych wypowiedzi w przedmiocie argumentów przedstawionych w pozwie;
- 5) art. 231 k.p.c. przez nieuznanie za ustalone faktów mających istotne znaczenie dla rozstrzygnięcia;
- 6) art. 328 § 2 k.p.c. przez brak wskazania w uzasadnieniu faktów, które Sąd uznał za udowodnione, dowodów, na których się oparł i przyczyn, dla których innym dowodom odmówił wiarygodności i mocy dowodowej.

Strona pozwana zaskarżyła punkty I i III wyroku, domagając się jego zmiany przez oddalenie powództwa w całości i zasądzenia od powoda na swoją rzecz kosztów postępowania w całości, z uwzględnieniem kosztów postępowania zażaleniowego oraz zasądzenia kosztów postępowania apelacyjnego.

Zaskarżonemu orzeczeniu zarzuciła naruszenie przepisów:

- 1) art. 23 i art. 25 ustawy z dnia 24.06.1994 r. o własności lokali przez przyjęcie, że doszło do podjęcia uchwały podlegającej kontroli Sądu i że uchwała ta jest dla powoda krzywdząca;
- 2) art. 233 § 1 k.p.c. przez przekroczenie granic swobodnej oceny dowodów i wyciągnięcie z niej nieprawidłowych wniosków;
- 3) art. 100 k.p.c. przez błędne rozdzielanie kosztów procesu, pomijające koszty postępowania zażaleniowego.

Każda ze stron wniosła o oddalenie apelacji przeciwnika procesowego.

Sąd Apelacyjny przyjął za własne ustalenia faktyczne, poczynione przez Sąd Okręgowy i zważył, co następuje:

Apelacja strony pozwanej okazała się zasadna.

Apelacja powoda podlegała oddaleniu jako pozbawiona uzasadnionych podstaw.

W ocenie Sądu Apelacyjnego, Sąd Okręgowy prawidłowo ocenił zaskarżoną przez powoda uchwałę nr (...).

Powód w omawianym zakresie zarzucił Sądowi pierwszej instancji liczne uchybienia procesowe, lecz jego zastrzeżenia okazały się bezpodstawne;

w szczególności należało stwierdzić, że uzasadnienie zaskarżonego wyroku w pełni poddawało się kontroli instancyjnej, nie dając podstaw do formułowania zarzutu naruszenia przepisu art. 328 § 2 k.p.c.

Nieuzasadnione było też oczekiwanie powoda dotyczące konieczności uznania za przyznane przez stronę pozwaną jego twierdzeń. Przede wszystkim, należało zauważyć, że powołany przez powoda przepis art. 230 k.p.c. ma zastosowanie

jedynie do faktów, nie zaś do okoliczności i ocen prawnych, których uwzględnianie i formułowanie należy tylko do Sądu. Przepis ten nie mógł zatem stać się podstawą do przypisania stronie pozwanej przyznania, że zaistniały podstawy do uchylenia zaskarżonych uchwał – taka ocena została pozostawiona wyłącznie Sądowi. W dalszej kolejności należało zauważyć, że przepis art. 230 k.p.c. zezwala Sądowi na uznanie określonych okoliczności za przyznane, ale przy uwzględnieniu wyników całej rozprawy, nie zaś w odniesieniu – jak chciał tego powód – do selektywnie powołanych okoliczności i argumentów. W rozpoznawanej sprawie decydujące dla oceny stanu, mającego uzasadniać uchylenie uchwały nr (...), było ustalenie jej treści, która – jak zasadnie uznał Sąd pierwszej instancji – w żaden sposób nie naruszała indywidualnych interesów powoda (o czym szerzej w dalszej części rozważań, dotyczącej zarzutów naruszenia przepisów prawa materialnego), określając jedynie zasady rozliczeń między dwiema wspólnotami mieszkaniowymi.

W tej sytuacji nie było potrzeby nawiązywania polemiki z argumentami powoda, dotyczącymi zasad wewnętrznych rozliczeń i pokrzywdzenia, jakie miało z nich wynikać dla powoda; brak szerszej wypowiedzi na ten temat strony pozwanej nie mógł zatem prowadzić do oczekiwanej przez powoda prawnej oceny uchwały nr (...).

Niezasadny pozostawał też zarzut naruszenia przepisu art. 231 k.p.c.

W rozpoznawanej sprawie punktem wyjścia dla dokonania oceny uchwały

nr (...) była jej treść – pozostałe okoliczności, obecnie eksponowane przez powoda, obejmowały skutki, wynikające z nieakceptowanych przez powoda zasad wewnętrznych rozliczeń. Jako nieistotne nie wymagały zatem oceny ani też konstruowania jakichkolwiek domniemań.

Sąd Apelacyjny nie dopatrywał się też wadliwej oceny zgromadzonego

w sprawie materiału dowodowego. Przede wszystkim, za gołosłowne należało uznać te zarzuty powoda, w których usiłował on wywieść, że treść zaskarżonej uchwały nie pozwalała na ustalenie, które porozumienie jest jej przedmiotem. Skoro powód zdołał nawiązać polemikę z zaskarżoną uchwałą, budując ją w oparciu o rozbudowane drobiazgowo argumenty, to nie sposób było uznać, że nie wiedział, co się składa

na treść zaskarżonej uchwały. Z tych samych przyczyn należało odrzucić zarzuty powoda, dotyczące braku uprzedniego (przed podjęciem zaskarżonej uchwały) omówienia treści uchwały. Nadto, powołanie się przez powoda na rzekome błędy arytmetyczne (rachunkowe) w rozliczeniu zużycia ciepła, nie stanowiło wystarczających argumentów, wskazujących na wadliwość podjętej uchwały

i konieczność wyeliminowania jej z obrotu. Jak słusznie zauważył Sąd Okręgowy, wobec braku przywołania przez powoda jakiegokolwiek alternatywnego sposobu (mechanizmu) rozliczeń, zgodnego z jego postulatami, nie sposób było uznać uwag

i zastrzeżeń powoda za podważające celowość lub słuszność podjęcia uchwały.

Reasumując – zarzut naruszenia przepisu art. 233 § 1 k.p.c. okazał się w całości nietrafny.

W oparciu o prawidłowo ocenione dowody Sąd Okręgowy dokonał właściwej oceny prawnej zaskarżonej uchwały, trafnie uznając, że brak jest podstaw do jej uchylenia. W ślad za Sądem pierwszej instancji należało zaznaczyć, że uchwała

nr (...) sankcjonowała porozumienie między dwiema wspólnotami mieszkaniowymi, którego powód nie podważał. Naruszenia swych interesów upatrywał natomiast w rozliczeniach dokonywanych wewnątrz wspólnoty mieszkaniowej (co zresztą skłoniło go do podjęcia starań o wyłączenie własnego lokalu z ogólnej sieci ciepłowniczej), które pozostawały poza zakresem zaskarżonej uchwały. Podkreślenia wymagało przy tym, że obowiązek uiszczania opłat związanych z lokalem oraz proporcjonalnych do udziału w nieruchomości wspólnej opłat związanych z tą nieruchomością obciąża właściciela lokalu, stanowiąc immanentną cechę prawa własności. Obowiązek ten nie może być zatem uznany

za element pokrzywdzenia właściciela. Z twierdzeń powoda wynika, że zależy mu na wyłączeniu się z systemu grzewczego, istniejącego w budynku, w którym ma on lokal, jednakże zaskarżona uchwała nie wpływa bezpośrednio na dążenia powoda

w tym zakresie. W tej sytuacji nie można było uznać, by zaistniały podstawy do jej uchylenia z uwagi na interes powoda. Zarzut naruszenia przepisu art. 25 ust. 1 ustawy z dnia 24.06.1994 r. o własności lokali pozostawał zatem nietrafny.

Zarzut naruszenia przepisu art. 22 ust. 2 ustawy o własności lokali nie mógł zostać uwzględniony, skoro w sprawie przekraczającej zakres zwykłego zarządu została podjęta niezbędna uchwała właścicieli. Okoliczność, że nie zadowalała ona (z uwagi na swą treść) powoda, nie uzasadniała jednak formułowania zarzutu naruszenia powołanego przepisu.

Zarzut naruszenia przepisu art. 23 ust. 3 pkt 8 ustawy o własności lokali był o tyle nietrafny, że zaskarżona uchwała nie miała za przedmiot sprawy wymienionej w powołanym przepisie.

Mając na uwadze powyższe okoliczności, Sąd Apelacyjny oddalił apelację powoda jako bezzasadną (art. 385 k.p.c.).

Z kolei apelacja strony pozwanej zasadnie podważyła trafność rozstrzygnięcia, zawartego w punkcie I zaskarżonego wyroku.

Strona pozwana na etapie postępowania apelacyjnego poddała w wątpliwość możliwość dokonania kontroli sądowej podjętej w dniu 28.02.2013 r. decyzji o wyeliminowaniu z porządku obrad wniosku powoda o wyrażenie zgody na wyłączenie stanowiącego jego własność lokalu z ogólnej sieci ciepłowniczej w budynku. W ocenie Sądu Apelacyjnego, jej zarzuty w omawianym zakresie, mimo iż nader zwięzłe, okazały się w całości zasadne.

Uchwały stanowią taką formę podejmowania (wyrażania) decyzji przez właścicieli samodzielnych lokali, tworzących wspólnotę mieszkaniową, które są zastrzeżone dla czynności przekraczających zakres zwykłego zarządu nieruchomością wspólną. Ich immanentną cechą, konstytuującą byt określonej decyzji jako uchwały, jest zatem rozstrzygnięcie w przedmiocie nieruchomości wspólnej oraz praw i obowiązków z nią związanych, jak również – zrodzenie określonych stosunków prawnych. Apelująca trafnie wskazała, że decyzja właścicieli z dnia 28.02.2013 r., zmieniająca porządek obrad (zebrania właścicieli), takiego charakteru nie miała, przybierając postać rozstrzygnięcia formalnego – organizacyjnego. Nie była zatem uchwałą, o której mowa w przepisach art. 23

i art. 25 ustawy o własności lokali, podlegającą kontroli Sądu. Za uchwałę w rozumieniu powołanych przepisów nie można bowiem uważać decyzji formalnych, mających jedynie charakter porządkowy, techniczny, organizacyjny – w tym w szczególności decyzji, dotyczących przebiegu zebrania, czasu jego trwania, przedłużenia zebrania na kolejny dzień, sposobu prowadzenia zebrania właścicieli. Podkreślenia wymagało przy tym, że właściciele nigdy nie są związani ani proponowanym w zawiadomieniu o zebraniu porządkiem obrad, ani też projektami uchwał, które planowali poddać pod głosowanie i mogą w tym zakresie wprowadzać zmiany (por. np. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 11.01.2007 r., II CSK 370/06,

Lex nr 271507). Konsekwentnie należało zatem przyjmować, że mają również prawo zmienić przebieg zebrania w ten sposób, że wyeliminują z jego planu głosowanie nad określonymi kwestiami/projektami uchwał. Tego rodzaju kwestie stanowią jedynie okoliczności poprzedzające podjęcie uchwały właściwej (tj. dotyczącej nieruchomości wspólnej i rodzącej określony stosunek prawny), zatem podlegają badaniu jedynie podczas procesu o jej uchylenie – o ile skarżący wykaże, że miały wpływ

na jej podjęcie i treść. Tym samym, przemilczenie przez wspólnotę mieszkaniową kolejnego wniosku powoda w przedmiocie zgody na odłączenie jego lokalu

od ogólnej sieci ciepłowniczej nie uzasadniało traktowania zachowania wspólnoty analogicznie jak uchwały sensu stricto i stosowania mechanizmów kontroli, przewidzianych dla uchwał. Powód ma bowiem możliwość podnoszenia kwestii związanych z przebiegiem zebrania w dniu 28.02.2013 r. przy ewentualnym zaskarżaniu niesatysfakcjonujących go uchwał, mających za przedmiot ogrzewanie budynku – o ile będzie w stanie wykazać bezpośredni wpływ na ich treść tych uchybień, które zarzucał obecnie stronie pozwanej. Innymi słowy, powodowi nie przysługiwało roszczenie o uchylenie edycji z dnia 28.02.2013 r. w przedmiocie zmiany porządku obrad (zebrania właścicieli), z uwagi na to, że nie stanowi ona uchwały.

Mając na uwadze powyższe okoliczności, Sąd Apelacyjny zmienił punkt I zaskarżonego wyroku w ten sposób, że oddalił powództwo dotyczące wyeliminowania z porządku obrad w dniu 28.06.2013 r. punktu „j” planu obrad (art. 386 § 1 k.p.c.).

Konsekwencją częściowej zmiany zaskarżonego wyroku była też modyfikacja orzeczenia o kosztach procesu, dokonana z uwzględnieniem wskazywanych przez stronę pozwaną kosztów postępowania zażaleniowego (art. 386 § 1 k.p.c.). Proces ostatecznie wygrała strona pozwana, zatem należał jej się od przegrywającego powoda zwrot wszystkich poniesionych kosztów procesu (art. 98 § 1 k.p.c. i art. 98 § 3 k.p.c. w zw. z art. 99 k.p.c.). Zasądzona z tego tytułu kwota 330 zł obejmowała: 180 zł wynagrodzenia pełnomocnika (stosowany per analogiam § 10 ust. 1 pkt 1 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28.09.2002 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej przez radcę prawnego ustanowionego z urzędu, j.t. Dz. U. z 2013 r., poz. 490), 30 zł opłaty od zażalenia (art. 68 w zw. z art. 19 ust. 3 pkt 2 w zw. z art. 20 ust. 1 ustawy z dnia 28.07.2005 r. o kosztach sądowych w sprawach cywilnych, j.t. Dz. U. z 2010 r. Nr 90, poz. 594) oraz 120 zł wynagrodzenia pełnomocnika w postępowaniu zażaleniowym (§ 10 ust. 1 pkt 1 w zw. z § 12 ust. 2 pkt 2 powołanego rozporządzenia z dnia 28.09.2002 r.).

Strona pozwana wygrała w całości postępowanie apelacyjne, w związku z czym należał jej się zwrot jego kosztów od przegrywającego sprawę powoda (art. 98 § 1 k.p.c. i art. 98 § 3 k.p.c. w zw. z art. 99 k.p.c. w zw. z art. 391 § 1 zd. 1 k.p.c.). Zasądzona z tego tytułu kwota 335 zł obejmowała: 200 zł opłaty od apelacji (art. 27 pkt 9 u.k.s.c. w zw. z art. 18 ust. 2 u.k.s.c.) oraz 135 zł wynagrodzenia pełnomocnika (§ 10 ust. 1 pkt 2 w zw. z § 12 ust. 1 pkt 2 powołanego wyżej rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28.09.2002 r.).

KP